NTR
ZATERDAGMATINEE

2 OKTOBER 2021 14.15-16.10 UUR

SERIE RFO & FRIENDS II 1

YUJA WANG EN DE ONDRAAGLIJKE LICHTHEID VAN SJOSTAKOVITSJ

Rotterdams Philharmonisch Orkest

Lahav Shani dirigent

Yuja Wang piano

Mathilde Wantenaar 1993
Meander 2021
opdachtwerk Rotterdams Philharmonisch Orkest - wereldpremière

Dmitri Sjostakovitsj 1906-1975
Tweede pianoconcert in F opus 102 1957
Allegro
Andante
Allegro

PAUZE

Sergej Rachmaninov 1873-1943
Symfonische dansen opus 45 1940
Non allegro
Andante con moto (Tempo di valse)
Lento assai – Allegro vivace – Lento assai – Allegro vivace

Bij het verschijnen van de abonnementenbrochure besloot de Matinee voor de concerten tot eind december uitsluitend losse kaarten te verkopen. U kunt nu extra losse kaarten bestellen! Zie pagina 2.

Bestel nu extra kaarten met korting!
Dit voorjaar werd rekening gehouden met een maximaal aantal van 450 plaatsen per concert. Voor onze series worden traditioneel zo veel abonnementen en passe-partouts verkocht, dat wij daarom moesten besluiten voor de concerten tot en met december uitsluitend losse kaarten te verkopen. De anticoronamaatregelen zijn inmiddels versoepeld. Er zijn daardoor meer kaarten beschikbaar gekomen.

U kunt uw 'concertagenda' dus aanvullen met extra Matinees! Als u kaarten voor vier of meer concerten bestelt, krijgt u bij afrekening 15% korting op de totaalprijs.
➲ CONCERTGEBOUW.NL/MATINEE

Of bestel uw abonnementen en passe-partouts voor de tweede helft van het seizoen:
➲ CONCERTGEBOUW.NL/NTR-ZATERDAGMATINEE

VOLGENDE MATINEE

zaterdag 9 oktober 2021, 14.15 uur
Concertgebouw Amsterdam

Phoenix Reborn: muziek over klimaatverandering

Radio Filharmonisch Orkest
Lawrence Renes dirigent
Tim Kliphuis viool
Ella van Poucke cello
Michiel Borstlap piano

John Adams **The Chairman Dances**
Tim Kliphuis **Phoenix Reborn**
(opdrachtwerk NTR ZaterdagMatinee - wereldpremière)
Franz Schreker **Nachtstück uit Der ferne Klang**
Richard Strauss **Don Juan**

➲ CONCERTGEBOUW.NL/MATINEE

Uitzending NPO Radio 4

Dit concert wordt live uitgezonden via NPO Radio 4. U kunt het ook beluisteren via ➲ ZATERDAGMATINEE.NL Het concert, zonder voor- en/of pauzeprogramma, kunt u na enkele dagen terugvinden op ➲ NPORADIO4.NL/CONCERTEN

Telefoons in de zaal

Geconcentreerd luisteren is voor de meeste Matineebezoekers de ideale manier om van muziek te genieten. Daarom vragen wij u zoveel mogelijk met elkaar rekening te houden, de telefoon op 'stil' te schakelen en geen foto's te maken voordat de muziek is uitgeklonken.

De ZaterdagMatinee op social media

Via Facebook, Twitter en Instagram houdt de Matinee u op de hoogte van het laatste nieuws rond de concerten. Volg ons, en praat mee!

ntrzaterdagmatinee
@zaterdagmatinee
@zaterdagmatinee

DANS EN MELANCHOLIE

Muziek is vlug als water: zij bestaat alleen zolang zij klinkt. Maar de inspiratiebronnen onder de oppervlakte zijn tijdloos. Het *Tweede pianoconcert* van Dmitri Sjostakovitsj lijkt een vrolijke inkijk te geven in de band tussen vader en zijn zoon Maxim. De *Symfonische dansen* van Rachmaninov, op het eerste gezicht een werk vol spektakel, vertellen tussen de regels door van weemoed en verlangen, van heimwee naar zijn dierbare Rusland. Mathilde Wantenaars gloednieuwe *Meander* is geïnspireerd op een dans van de natuur: een meanderende rivier.

Van meander tot muziek

Van een druppel, een golf en een stroom tot een deinende watermassa: precies zoals een rivier zich vormt, ontstond voor Mathilde Wantenaar het opdrachtwerk voor het Rotterdams Philharmonisch Orkest: *Meander*. Terwijl haar aanvankelijke idee, een stuk te schrijven in reactie op de coronacrisis, louter deprimeerde en niet inspireerde, kwam de bron van *Meander* ineens opwellen: een eenvoudig motiefje, "een golvend, uitdijend beweginkje", zo beschrijft Wantenaar. "En toen voelde ik dat ik iets wilde schrijven dat zou stromen. Het beeld van een rivier borrelde in mij op en daarbij kwam het woord 'meander' bovendrijven, omdat het themaatje zo graag wilde meanderen." Uit dat woord vloeide vervolgens meer inspiratie voort. Zo raakte Wantenaar geïnteresseerd in het proces van een meander, een bocht in een rivier die door grondafzetting en uitslijting steeds wijder wordt, totdat er een meanderdoorbraak plaatsvindt: twee bochten lopen in elkaar over en de rivier hervat nagenoeg haar oude loop. Maar het water zelf was ook een inspiratiebron. "Wat mij bijvoorbeeld fascineert," legt Wantenaar uit, "is dat het tegelijk constant is en stroomt. De rivier heeft een grote, min of meer constante vorm die maar heel langzaam verschuift, terwijl het water waar de rivier uit bestaat eindeloos dóórstroomt. De rivier beweegt nooit en staat

KAREN VAN GILST

Mathilde Wantenaar

tegelijkertijd ook nooit stil. Ik voelde me geïnspireerd door de beweging van de stroming en de langzaam maar zeker toenemende kracht van de stroming, die uiteindelijk barst in de meanderdoorbraak. Dat is de vorm van het stuk geworden."
Meander, dat zowel lyrisch romantische klanken als elementen van minimal music in zich heeft, begint harmonisch statisch, waarna het golfmotiefje zich langzaam begint te ontvouwen. Kleine golven zetten grotere golven in gang en vormen patronen van uitdijen, aanzwellen en wegebben. Dan ondergaat de harmonie een kleurverandering: het motiefje wordt met een halve toon vergroot, waardoor *Meander* een pentatonische klankwereld binnentreedt die veel lichter en warmer aanvoelt dan het broeierige begin. "Soms is het heel lichtvoetig en zijn we aan de glinsterende oppervlakte van de rivier, speels en onschuldig", licht Wantenaar toe, "en soms dalen we af naar een donkerder, dreigender onderstroom die daaronder schuilgaat." Nu eens horen we een vrolijke melodie aanzwellen en weer in de verte verdwijnen, alsof we op een bootje voorbijdrijven, dan weer een tamtam, waarvan het verloop na het aanslaan doet denken aan een golf.
Voordat de muziek voor Wantenaar kon gaan stromen, was er een kale, inspiratieloze vlakte; zo ligt het aanvankelijke onderwerp, de coronacrisis, nog een beetje aan de oever van deze muzikale rivier. Pas recentelijk ervaarde Wantenaar weer hoe het was om in een concertzaal op te gaan in muziek, zoals dat alleen kan in het echt. "Het voelde het afgelopen jaar vaak alsof ik verdwaald was in een uitzichtloze barre woestenij en ik was de muziek soms echt kwijt. Ik hoop dan ook vurig dat de zalen nooit meer zo lang dicht zullen gaan. Zonder muziek droogt alles op."

Zo vader, zo zoon

Maxim en Dmitri Sjostakovitsj, 1964

Zo intuïtief als een muziekstuk als *Meander* kan ontstaan, zo concreet kan de aanleiding voor een compositie ook zijn. Voor zijn negentiende verjaardag gaf Sjostakovitsj zijn zoon Maxim namelijk een pianoconcert cadeau. Hij speelde de première in 1957 bij zijn eindexamen op het conservatorium van Moskou. Het is een nog altijd geliefd werk van Sjostakovitsj: het *Tweede pianoconcert*.
Het stuk zit vol kwajongensstreken. Maar dat het voor een tiener is geschreven, doet niets af aan de moeilijkheid van het concert; ondanks de korte duur en de lichtvoetigheid omvat het werk alles, van zoete lyriek tot acrobatische virtuositeit. De muziek danst over de pianotoetsen en door het orkest heen. Er is een voortdurend kat- en muisspel gaande tussen orkest en piano, met veranderende maataccenten en allerlei opzwepende ritmes. Het eerste deel, Allegro, begint met een parmantige mars in de fagotten die meteen de humoristische toon van het werk zet. De piano sluit bij de vrolijke optocht aan, maar met een tromroffel wordt het ritme sneller, haast plagerig en uitlokkend. Het is muziek waarbij de instrumenten steeds een lange neus naar elkaar maken.
Toch is er ook plaats voor serieuzere zaken. De strijkersopening van het tweede deel, Andante, heeft een plechtig en herdenkend karakter. Dan zet de piano een dromerige melodie in, alsof een mooie herinnering ineens aan de oppervlakte van de gedachten komt drijven. Er klinkt een zweem van nostalgie in door waar Rachmaninov bijna zijn naam onder had kunnen schrijven. Bitterzoet is dit Andante, een liefdevol gebaar van vader naar zoon.
Maar al gauw komt de pret weer om de hoek kijken. Het concert sluit af met een atletisch Allegro, alsof Sjostakovitsj zijn zoon wilde uitdagen er een Allegro molto van te maken. De maataccenten maken er een sport van om zo veel mogelijk te wisselen. Een figuurtje van snel repeterende noten, vergezeld door pizzicati, maakt er een vrolijke dans van. De muziek zit vol kwinkslagen die bij iedereen een lach op het gezicht bren-

gen. Er zit zelfs een aantal ‘inside jokes’ in dit concert waarvan Sjostakovitsj wist dat zijn zoon die zou begrijpen. Zo doet één passage sterk denken aan de vingeroefeningen van Charles-Louis Hanon, maar al te bekend bij pianisten.
Na de dood van Sjostakovitsj bracht Maxim als dirigent een groot aantal minder bekende werken van zijn vader onder de aandacht. Een mooi cadeau terug voor het pianoconcert dat zijn vader aan hem opdroeg.

Een dans langs herinneringen

Waar het *Tweede pianoconcert* een vrolijke momentopname vormt uit het leven van Sjostakovitsj, was de blik van Rachmaninov bij het componeren van de *Symfonische dansen* (1940) juist op het verleden gericht. De muziek is doordrenkt van nostalgie; de componist die zijn vaderland na de Oktoberrevolutie van 1917 definitief had verlaten, zou vanaf dat moment altijd terugverlangen naar een Rusland dat niet meer bestond. Hoewel deze klank typisch is voor Rachmaninov, is in de *Symfonische dansen* meer aan de hand. Alsof de componist terugkijkt op zijn leven, citeert hij passages uit eerdere composities. Het zou zijn laatste werk blijken te zijn, iets wat de *Symfonische dansen* extra lading geeft; het is een dans langs zijn herinneringen, zijn laatste dans.
Rachmaninov kreeg sinds het begin van zijn ballingschap maar weinig noten op papier. Niet alleen nam zijn carrière als pianist en dirigent de overhand, maar ook begon het gebrek aan succes van zijn werken hem parten te spelen; zijn muziekstijl werd vaak als ouderwets bestempeld. Toch kreeg hij in de zomer van 1940 weer zin om te componeren. Op het eerste gezicht maakte Rachmaninov er een spektakelstuk van voor het Philadelphia Orchestra, een orkest waar hij een hoge pet van op had, maar er is een diepere laag in dit werk te ontdekken. Oorspronkelijk had Rachmaninov namelijk de titel ‘Fantastische dansen’ in gedachten, met de benamingen Middag, Schemering en Middernacht voor de drie delen, als metafoor voor het verloop van het leven – zijn eigen leven.
Een groot instrumentarium zorgt voor eigenaardige klankeffecten en interessante timbres, en de meeslepende melodieën en kleurrijke harmonieën geven de dansen iets bovennatuurlijks en onheilspellends. Zo bestaat de eerste dans uit een voortdurende puls, die mysterieus begint maar al snel met machtige klankklappen gepaard gaat. Rondom het genadeloze ritme fladdert voortdurend een motiefje van drie dalende noten als een pirouette. Dan maakt de wilde dans plaats voor een eindeloos lijkende melodie in de altsaxofoon, ogenschijnlijk zo typerend voor Rachmaninov, maar – je gelooft het niet als je de prachtige solo hoort – hij had nog nooit iets voor het instrument gecomponeerd. De houtblazers dragen hun meanderende begeleiding over aan de piano en de strijkers zetten de melodie diep romantisch voort. Als het ritme via de basklarinet en

Sergej Rachmaninov, ca. 1940

fagotten weer terugsluipt en de dans bijna doet ontsporen, kondigt een bovennatuurlijk klinkende, stijgende toonladder een herinnering van Rachmaninov aan. In de strijkers klinkt een citaat uit zijn *Eerste symfonie* (1897), waarvan de première zó catastrofaal was, dat hij drie jaar lang niets kon componeren. Dit citaat bleef aanvankelijk alleen voor de oren van Rachmaninov; omdat hij de partituur van deze symfonie had vernietigd, kende niemand de oorsprong van de melodie.
Een wals mag in dit werk natuurlijk niet ontbreken – maar deze sierlijke dans heeft in het tweede deel van de *Symfonische dansen* iets griezeligs, alsof herinneringen als spoken in de rondte zwieren. Zoals Sjostakovitsj een ogenschijnlijk onschuldig walsje kan laten voorkomen in een verder indringende context, zoals in zijn *Vierde symfonie*, zo heeft Rachmaninovs wals ook een melancholische en sinistere ondertoon.
Het grillige derde deel vormt de vloer voor een dans van twee citaten: het *Dies irae* uit de Dodenmis (dat voortdurend de kop opsteekt in Rachmaninovs oeuvre) en het negende deel uit zijn beroemde *Vespers* (1915), Gezegend bent U, Heer. Ook dit citaat was vooral herkenbaar voor Rachmaninov zelf, omdat zijn *Vespers* niet mochten klinken in de Sovjet-Unie en daarbuiten niet bekend waren. De componist laat zijn herinnering ermee doorklinken aan Russisch-orthodoxe kerkmuziek, die voor hem zo'n wezenlijk onderdeel was van zijn geliefde Rusland. In de oorspronkelijke passage van dit citaat zingt het koor 'halleluja', maar in de *Symfonische dansen* is dit thema een 'danse macabre' geworden. Het *Dies irae* wedijvert er nog mee in het koper, maar het *Vespers*-thema triomfeert: de dood wordt overwonnen. Het einde arriveert met slagen van de tamtam, waarvan de meanderende uitklank oplost in het niets. Wat resteert zijn de woorden die Rachmaninov aan het einde van de partituur noteerde: "Ik dank U, Heer".
Met de citaten laat Rachmaninov de muziek niet alleen dansen langs haar eigen verleden, maar zegt hij het ook vaarwel. Het is alsof hij zich met de *Symfonische dansen* terugtrok in zijn eigen fantasie, de enige plek waar hij nog in Rusland en met zijn door hem geliefde muziekstukken kon zijn, alvorens zijn blik omhoog te richten, klaar voor een nieuw avontuur.

Simone Leuven

UITVOERENDEN

Lahav Shani

MARCO BORGGREVE

Lahav Shani is chef-dirigent van het Rotterdams Philharmonisch Orkest. Hij trad aan in september 2018, als opvolger van Yannick Nézet-Séguin, en werd daarmee de jongste chef-dirigent in de honderdjarige geschiedenis van het orkest. Sinds 2020 is hij ook Music Director van het Israel Philharmonic Orchestra, waar hij Zubin Mehta opvolgde. In 2017–2020 was Shani vaste gastdirigent van de Wiener Symphoniker. Hij treedt op met de Wiener Philharmoniker, de Berliner Philharmoniker, het Gewandhaus Orchester, het Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks, het London Symphony Orchestra, het Boston Symphony Orchestra, het Koninklijk Concertgebouworkest, het Philadelphia Orchestra, het Budapest Festival Orchestra, het Orchestre de Paris en het Philharmonia Orchestra,
Lahav Shani (Tel Aviv, 1989) begon zijn op zesjarige leeftijd zijn pianostudie bij Hannah Shalgi en kreeg daarna les van Arie Vardi aan de Buchmann-Mehta Muziekschool in zijn geboortestad. Hij voltooide zijn pianostudie bij Fabio Bidini aan de Hochschule für Musik 'Hanns Eisler' te Berlijn; aan hetzelfde instituut studeerde hij orkestdirectie bij Christian Ehwald. Tijdens zijn studiejaren was Daniel Barenboim zijn mentor. Lahav Shani maakte zijn doorbraak als dirigent toen hij in 2013 het internationale Gustav Mahler dirigentenconcours te Bamberg won. In juni 2016 debuteerde Lahav Shani bij het Rotterdams Philharmonisch Orkest als dirigent en pianosolist; twee maanden later volgde de aankondiging van zijn benoeming tot chef-dirigent met ingang van 2018.
Als pianosolist werkte Lahav Shani onder meer samen met Valery Gergiev bij het Rotterdams Philharmonisch Orkest en met Daniel Barenboim bij de Staatskapelle Berlin. Bij veel orkesten dirigeerde hij al pianoconcerten van achter het klavier, onder meer bij de Wiener Philharmoniker, het Philharmonia Orchestra, de Staatskapelle Berlin en het Koninklijk Concertgebouworkest. Lahav Shani heeft ook een flinke staat van dienst als pianist in kamermuziek en solorecitals. Hij is een vaste gastartiest in het Verbier Festival en trad ook op in onder meer het Festival d'Aix-en-Provence en het Jerusalem Chamber Music Festival.
Eerder in de Matinee: Debussy Prélude à l'après-midi d'un faune, Escaich Fluitconcert & Stravinsky Suite De vuurvogel (2021)

Yuja Wang

De in Beijing geboren Yuja Wang studeerde in Canada en aan het Curtis Institute of Music in Philadelphia bij Gary Graffman. Toen zij in 2007 met Tsjaikovski's *Eerste pianoconcert* Martha Argerich verving als solist bij het Boston Symphony Orchestra en Charles Dutoit, betekende dat haar internationale doorbraak. Zij was Musical America's Artist of the Year in 2017 en is dit seizoen artist in residence bij het Rotterdams Philharmonisch Orkest. Yuja Wang treedt op met orkesten als het Boston Symphony Orchestra, het Toronto Symphony Orchestra, San Francisco Symphony en het Philadelphia Orchestra, Staatskapelle Dresden, de Berliner Philharmoniker en Het Koninklijk Concertgebouworkest. Zij speelt recitals met cellist Gautier Capuçon, klarinettist Andreas Ottensammer en violist Leonidas Kavakos, en speelde in 2019-2020 als 'Artist spotlight' meermalen in het Barbican Centre. Daar speelde zij onder meer John Adams' pianoconcert *Must the Devil Have All the Good Tunes*, waarvan zij in 2019 de première had gebracht met het Los Angeles Philharmonic en Gustavo Dudamel, en dat zij daarna ook meenam naar Boston en New York. In de herfst van 2019 toerde zij met de Wiener Philharmoniker door China.

Waarom koos ze voor de piano? "Er stond er een bij ons thuis – huwelijkscadeau voor mijn ouders – en iemand moest erop spelen." Haar moeder was balletdanseres, haar vader percussionist. Bleef zij over, broers of zussen zijn er niet – "ja hé, ik kom uit China...!"
Joke Dame: 'Creatief, avontuurlijk en dapper' – artikel RPhO

Rotterdams Philharmonisch Orkest

Het Rotterdams Philharmonisch Orkest onderscheidt zich door de intense energie van zijn concerten, zijn veelgeprezen opnamen en zijn innovatieve publieksbenadering. Opgericht in 1918 heeft het zich een heel eigen plaats verworven tussen Europa's meest vooraanstaande symfonieorkesten.
Na de eerste pioniersjaren ontwikkelt het Rotterdams Philharmonisch zich vanaf 1930 onder Eduard Flipse tot een van de meest prominente Nederlandse orkesten. Met Jean Fournet, Edo de Waart en James Conlon bouwt het orkest in de jaren zeventig en tachtig verder aan zijn internationale reputatie. De benoeming van Valery Gergiev luidt een nieuwe bloeiperiode in, die in 2008 wordt voortgezet met Yannick Nézet-Séguin. Hij is chef tot en met 2017-2018, om daarna als eredirigent aan het orkest verbonden te blijven. Chef-dirigent vanaf 2018-2019 is Lahav Shani.
Thuisbasis van het Rotterdams Philharmonisch is Concertgebouw de Doelen. Maar het orkest is ook regelmatig op andere locaties te horen: van de Rotterdamse podia tot de meest gerenommeerde zalen in binnen- en buitenland. Zo heeft het orkest sinds 2010 een residentie in het Parijse Théâtre des Champs-Élysées. Met alle concerten, educatieve voorstellingen en community projects trekt het Rotterdams Philharmonisch Orkest ieder seizoen 150.000 à 200.000 bezoekers, onder wie een aanzienlijk aantal jongeren.
Sinds de baanbrekende Mahler-registraties met Eduard Flipse in de jaren vijftig heeft het Rotterdams Philharmonisch Orkest talloze veelgeprezen opnamen gemaakt. Tegenwoordig heeft het orkest contracten met Deutsche Grammophon en BIS Records; de afgelopen jaren maakte het ook opnamen voor EMI en Virgin Classics. Voor de heruitgave van historische opnamen initieerde het orkest het eigen label Rotterdam Philharmonic Vintage Recordings.
Eerder in de Matinee o.a. **Ravel**, **Saint-Saëns** &, **Franck** (Michel Plasson, 2014), **Sibelius**, **Rimski-Korsakov** & **Stravinsky** (Gergiev, 2016), **Jeths** & **Mahler** (Yannick Nézet-Séguin, 2016), **Bartók** & **Mahler** (Yannick Nézet-Séguin, 2016), **Szymanowski** Eerste vioolconcert & **Bruckner** Negende symfonie (Valery Gergiev, 2017), **Dutilleux** Timbres, espace, mouvement & **Mahler** Zevende symfonie (Valery Gergiev, 2018), **Rossini** Ouverture Guillaume Tell, **Sjostakovitsj** Eerste celloconcert & **Sjostakovitsj** Vijftiende symfonie (Valery Gergiev, 2020), **Debussy** Prélude à l'après-midi d'un faune, **Escaich** Fluitconcert & **Stravinsky** Suite De vuurvogel (Lahav Shani, 2021)

ROTTERDAMS PHILHARMONISCH ORKEST

EERSTE VIOOL
Marieke Blankestijn
Quirine Scheffers
Hed Yaron Meyerson
Saskia Otto
Arno Bons
Mireille van der Wart
Shelly Greenberg
Cor van der Linden
Rachel Browne
Maria Dingjan
Marie-José Schrijner
Noëmi Bodden
Petra Visser
Sophia Torrenga
Annerien Stuker
Lia Yeranosyan

TWEEDE VIOOL
Charlotte Potgieter
Cecilia Ziano
Frank de Groot
Laurens van Vliet
Elina Hirvilammi-Staphorsius
Jun Yi Dou
Bob Bruyn
Letizia Sciarone
Eefje Habraken
Sumire Hara
Wim Ruitenbeek
Babette van den Berg
Melanie Broers
Ángeles Salas-Salas

ALTVIOOL
Anne Huser
Roman Spitzer
Maartje van Rheeden
Galahad Samson
Kerstin Bonk
Lex Prummel
Janine Baller
Veronika Lénártová
Rosalinde Kluck
Leon van den Berg
Ursula Skaug
Jan Navarro

CELLO
Emanuele Silvestri
Joanna Pachucka
Daniel Petrovitsch
Mario Rio
Gé van Leeuwen
Eelco Beinema
Carla Schrijner
Pepijn Meeuws
Yi-Ting Fang
Eleonora Dominijanni

CONTRABAS
Matthew Midgley
Ying Lai Green
Jonathan Focquaert
Harke Wiersma
Arjen Leendertz
Ricardo Neto
Andreia Pacheco
Joe Prindl

FLUIT
Joséphine Olech
Désirée Woudenberg

FLUIT/PICCOLO
Benedicte Zeitoun

HOBO
Karel Schoofs
Anja van der Maten

ALTHOBO
Ron Tijhuis

KLARINET
Julien Hervé
Jan Jansen

KLARINET/BASKLARINET
Romke-Jan Wijmenga

SAXOFOON
Johan van der Linden

FAGOT
Riccardo Terzo
Marianne Prommel

FAGOT/CONTRAFAGOT
Hans Wisse

HOORN
David Fernandez Alonso
Wendy Leliveld
Laurens Otto
Pierre Buizer

TROMPET
Alex Elia
Simon Wierenga
Jos Verspagen

TROMBONE
Alexander Verbeek
Remko de Jager

BASTROMBONE
Ben van Dijk

TUBA
Hendrik-Jan Renes

PAUKEN
Danny van de Wal

SLAGWERK
Ronald Ent
Adriaan Feyaerts
Martijn Boom
Jeroen Geevers
Niels Verbeek

HARP
Charlotte Sprenkels

PIANO
Ana Sanchez Donate